

T E L Š Ė IŠ JUTKOS

„Sutarkime 2026“: susitikti, atrasti, sugrįžti

Rugsėjo paskutinėmis dienomis Telšiuose jau šeštą kartą nuaidėjo Pasaulinei turizmo dienai skirti renginiai „Sutarkime 2026“. Kasmet Žemaitijos turizmo informacijos centro, organizuojama turizmo savaitė suburia turizmo specialistus, gidus, miesto bendruomenę ir visus, kuriems svarbu pažinti, atrasti bei garsinti Telšių kraštą. Visą savaitę vykusias ekskursijas, susitikimus ir pažintines veiklas vainikavo iškilmingas vakaras „Sėkmingiausieji turizme 2026“. Jo metu pagerbti žmonės, organizacijos ir iniciatyvos, reikšmingai prisidedantys prie Telšių rajono turizmo, įteiktos padėkos bei ypatingasis vakaro apdovanojimas – laurų vainikas žmogui, savo darbais ir atsidavimu garsinančiam Žemaitiją.

Šių metų turizmo savaitę prasidėjo nemokamomis ekskursijomis, kurias telšiškams ir miesto svečiams dovanavo istorijas atgaivinantys gidai. Aistė Korkadinovaitė-Siaudkulienė su jaunaisiais miesto gyventojais leidosi į žygį po Telšius ir skaičiavo miesto meškutes. Meškų paieškas pakeitė ne mažiau įtraukianti kelionė po Žemaičių muziejų „Alka“, kur gausus būrys smalsuolių atrado muziejaus lobius ir paslaptis. Dar kitą dieną visi keliai vedė į Varnių. Čia gidė Aukšė Valackonienė praskleidė senųjų Varnių paslapčių uždagą ir pakvietė pažvelgti į miesto istoriją kiek kitu kampu.
(nukelta į 3 psl.)

Lauro lapų vainikas šiemet atiteko Stasiui Kasparavičiui

Triskart cibulynės čempionas Kęstutis: „Jei jau kažko imuosi – einu iki galo“

Žemaitijos turizmo informacijos centras jau ketvirtus metus organizuoja „Cėbolinės jiedėma tornirą“, kuriame dalyviai varžosi, kas greičiausiai įveiks tikros žemaitiškos cibulynės porciją. Į šį turnyrą pirmą kartą beveik atsitiktinai patekęs telšiškis Kęstutis Gedvilas po trejų metų nuo scenos nulipo jau kaip triskart čempionas. Vyras neslepia – azartas ir noras laimėti jam nesvetimi ne tik prie cibulynės dubens. Panašiu principu jis vadovaujasi ir gyvenime bei versle: jei jau kažko imasi, stengiasi eiti iki galo.

Tačiau už žaismingo čempiono titulo slypi kur kas platesnė istorija. Prieš maždaug septynerius metus nuo pirmojo kavos automobiliuko pradėjęs savo verslo kelią, šiandien Kęstutis vysto MB „313 Group“, o savo ateitį tvirtai sieja su gimtais Telšiais. Apie tris pergalės iš eilės, čempiono marškinėlius ir medalius, verslo pamokas, meilę Telšiams bei dalykus, kurie šiandien jam svarbesni už bet kokią titulą – pokalbis su Kęstučiu.

Kęstuti, nuo ko prasidėjo jūsų draugystė su cibulyne? Ar tai nuo vaikystės mėgstamas patiekalas, ar meilė jai atsirado vėliau?
Su cibulyne pirmą kartą rimčiau susipa-

Telšiškis Kęstutis Gedvilas tapo triskart cibulynės čempionu

žinau vaikystėje, kai jos paragavau pas močiutę kaime. Kadangi visi pagrindiniai ingredientai man patinka, tai ir pats patiekalas iškarto „prilipo“. Nuo tada cibulynė vis atsiranda ant mūsų stalo, o vėliau ta draugystė nuvedė net iki čempionato.

Ar cibulynę valgote tik per šventes ir turnyrus, ar ji ant jūsų stalo atsiranda ir paprastą dieną?
Cibulynė ant mūsų stalo nėra kasdienis patiekalas – per metus ją valgau gal 3–4 kartus. Viena iš tradicijų yra cibulynė ant Kalėdų stalo, o kitais kartais jos pa-

ragauju tiesiog pasitaikius progai. Jei kur nors kavinėje pamatau ją meniu, dažniausiai užsisakau – įdomu paragauti, kaip cibulynę ruošia kiti ir kuo jų skonis skiriasi nuo to, prie kurio esu įpratęs.
Kas jums yra gera cibulynė? Ar turite savo „teisingos“ cibulynės supratimą?
Man gera cibulynė turi būti ryškaus skonio – turi jaustis rūgštelė nuo acto, silkė turi būti gerai paruošta, o svogūnų tikrai negali būti pagailėta. Ir, aišku, prie viso to būtina karšta bulvė. Man svarbiausia, kad skoniai būtų stiprūs, bet tarpusavyje derėtų – tada cibulynė yra tokia, kokia turi būti.

(nukelta į 7 psl.)

Šiame numeryje skaitykite:

- Apie Žvėrinčių. Interviu su Romualdu Zebčiuku. – 2 psl.
- Pokalbis su gidu ir paveldosaugininku Juliumi Tamošausku – 4 psl.
- Biržuvėnų dvaras kviečia visais metų laikais – 5 psl.
- Apie Žemaičių vyskupystės muziejų – 6-7 psl.

Kuo šiandien gyvena „Žvėrinčius“

Telšių rajone, Laukštėnų kaime, Ubiškės girininkijoje, miško apsuptyje įsikūręs „Žvėrinčius“ – vieta, kuri ne vienam žemaičiui ar gamtos mylėtoji siejasi savais prisiminimais. Per ilgus gyvavimo metus čia apsilankė ne vienas smalsus keliautojas, norėjęs iš arčiau pažinti laukinių gyvūnų pasaulį. Kadaisie lankytojus čia traukė ir meškinas Timofėjus, tapęs tikru šios vietos simboliu, ir vilkai, kurių gyvenimas bei bendravimas su žmonėmis kėlė begalinį susidomėjimą. Šiandien jų čia jau nerasime, tačiau šios vietos istorija nesibaigė.

70 hektarų teritorijoje, natūralioje miško aplinkoje, šiandien gyvena stumbrai, taurieji elniai, danieliai, muflonai, lūšys ir kiti gyvūnai. Vienais metais čia apsilankydavo gausus lankytojų būrys, kitais būdavo ramiau, tačiau ši vieta ir toliau išlieka svarbi visiems, norintiems pabėgti nuo kasdienio šurmulio ir pabūti arčiau gamtos. Čia galima ne tik stebėti gyvūnus, bet ir pajusti miško ritmą, pasimėgauti ramybe bei atrasti tai, ko ne visada pavyksta pastebėti skubant. „Žvėrinčiuje“ šį rudenį atsirado dar daugiau priežasčių užsukti – rugsėjo 18-ąją čia atidarytas naujas pažintinis takas ir įrengta stovyklavietė – tad dabar galima ne tik pasivaikščioti po mišką, bet ir stabtelėti, pailsėti bei praleisti daugiau laiko gamtoje.

Ir visa tai – nemokamai. Apie tai, kuo šiandien gyvena „Žvėrinčius“, kaip keičiasi ši vieta, ką lankytojai atras naujame pažintiniame take ir stovyklavietėje, kokius prisiminimus saugo Timofėjaus istorija bei kokia šios išskirtinės vietos ateities vizija, kalbamės su Valstybinių miškų urėdijos Telšių regioninio padalinio vadovu **Romualdu Zebčiuku**.

Romualdas Zebčiukas

Romualdai, „Žvėrinčius“ gyvuoja jau ne vienerius metus. Koks jis yra šiandien ir kuo skiriasi nuo to, kurį žmonės prisimena iš seniau?

Per trisdešimt savo veiklos metų „Žvėrinčius“ ne kartą keitėsi ir lankytojams siūlė įvairias veiklas. Čia laukiniai gyvūnai ne tik buvo eksponuojami, bet buvo vykdomos ir retų, saugomų rūšių veisimo programos. Pagal 2010-ais metais parengtą „Lūšių ir apuokų veisimo nelaisvėje programą“ VŠĮ Gamtos paveldo fondas kartu su Telšių miškų urėdija ir dar trimis veislynais laimėjo Aplinkos ministerijos paskelbtą tarptautinį konkursą. Jo metu, 2011–2013 metais, čia ir kituose veislynuose buvo išveista ir į laisvę paleista 20 lūšių bei 38 didžiųjų apuokų jaunikliai, o jau pasibaigus projektui – dar 11 didžiųjų apuokų jauniklių. Šiuo metu dalyvaujame Aplinkos ministerijos vykdomoje Stumbrų apsaugos programoje.

Nors ir anksčiau čia vykdavo įvairios edukacijos, tačiau visada mūsų vizitinė kortelė buvo galimybė iš arti pamatyti Lietuvoje gyvenančius žvėris. Tarp jų – retus arba retai sutinkamus vilkus, mešką, lūšis bei apuokus, šernę Jadžę su šerniukais. Deja, nebegalime laikyti

Į naujo pažintinio tako atidarymą atvyko gausus būrys gamtą mylinčių vaikų

saugomų rūšių. Tam yra priežastis – Lietuvai įstojus į Europos Sąjungą, pasikeitė retų ir saugomų rūšių laikymo nelaisvėje taisyklės. Anksčiau turėti gyvūnai galėjo likti čia, tačiau dabar naujus leidimus laikyti saugomas rūšis galima gauti tik zoologijos sodams. Todėl vilkų ir rudosios meškos laikyti nebegalime. Šernų atsisakyti teko dėl afrikinio kiaulių maro. Lūšys ir didieji apuokai čia dar yra, tačiau ateityje ir jų greičiausiai nebeliks.

Manau, dėl to „Žvėrinčius“ neturėtų tapti vieta, į kurią žmonės užsuka tik prisiminti, kaip čia kažkada buvo.

Turime galvoti, kuo jis gali būti įdomus šiandien ir ateityje. Norime, kad lankytojai čia galėtų ne tik pabūti gamtoje, bet ir daugiau apie ją sužinoti. Pačiame „Žvėrinčiuje“ atsirado inkilų alėja, kur po atviru dangumi eksponuojame inkilus ne tik paukščiams, bet ir kitiems gyvūnams – šikšnosparniams, miegapelėms, kamanėms ir kitiems vabzdžiams. Šalia įrengtuose stenduose aprašomi inkilų gaminimo būdai, naudojamos priemonės, atsiradimo istorija. Tai tik keli dalykai, kuriuos jau spėjome padaryti. Turime ir kitų minčių, kaip šią unikalią vietą padaryti patrauklesnę, bet tai tegul kol kas lieka maža paslaptis – geriau daugiau padaryti, negu prizadėti ir...

O kiek šiandien čia gyvena gyvūnų? Ar gyventojų sudėtis per pastaruosius kelerius metus pasikeitė?

Dabar čia gyvena 9 stumbrai, 4 taurieji elniai, tarpanas ir „Žemaitukų“ veislės kumelaitė, 32 danieliai, 22 muflonai, 3 lūšys, 6 didieji apuokai ir 3 pilkieji kiškiai.

Vieni pokyčiai susiję su vis griežtėjančiais gyvūnų laikymo reikalavimais, kiti – visai natūralūs: taurieji elniai, danieliai ir muflonai kasmet atsiveda jauniklių.

Per tuos metus čia gyveno ir tokių gyvūnų, kurių lankytojai nepamiršo iki šiol. Vienas iš jų – meškinas Timofėjus. Ar atvykę žmonės dar klausinėja apie jį? O koks Timofėjus liko jūsų atmintyje?

Meškinas Timas pas mus atvyko kaip Timofėjus. Anksčiau žmonės apie jį klausinėdavo nuolat, dabar – vis rečiau. Tai buvo didelis, ramus žvėris, tikras žemaitis.

Mėgo medų ir pamiegoti, ypač paskutiniuosius gyvenimo metus.

„Žvėrinčius“ ilgą laiką garsėjo ir vilkais. Kodėl jų šiandien čia nelikę?

Vilkų nebeliko todėl, kad jų čia nebegalime laikyti. Vilkas įtrauktas į sąrašą gyvūnų, kuriuos laikyti galima tik zoologijos soduose arba dalyvaujant Aplinkos ministerijos inicijuotose specialiose programose.

Šį rugsenį „Žvėrinčius“ lankytojus pasitiko su naujove – atidarytas naujas pažintinis takas. Kokia buvo pagrindinė mintis jį kuriant? Kuo jis ypatingas ir išskirtinis? Ką lankytojas atras eidamas šiuo taku?

Taip, visai neseniai šalia automobilių

stovėjimo aikštelės įrengėme naują stovyklavietę, kur galima pasistatyti palapinę, pernaktoti, užsikurti laužą ar pašinaudoti šalia įrengtomis kepsninėmis. Šalia stovyklavietės, brandžiame miške, įrengėme apie pusantro kilometro ilgio pažintinį taką. Čia mišką palikome natūraliai gamtos raidai – jokia ūkinė veikla nebebus vykdoma, išskyrus tai, kad nuo tako pašalinsime užvirtusius medžius, jei jie trukdys praeiti. Čia formuosis sengirė, į kurią bus galima kas kart sugrįžti ir stebėti, kaip atrodo žmogaus rankų netvarkomas miškas.

Naują pažintinį taką įrengėme manydami, kad lankytojams bus įdomu pamatyti, kaip miškas keičiasi be žmogaus įsikišimo. Mūsų patirtis sako, kad toks miškas nebūtinai bus malonus žmogaus akiai, na, bet tegul sprendžia patys tako lankytojai. Be to, apsistojantys naujoje stovyklavietėje turės papildomą užsiėmimą – galės pasivaikščioti formuojamoje sengirėje.

„Žvėrinčiuje“ galima išvysti įvairius gyvūnus

Ar pats takas keisis priklausomai nuo metų laiko? Ar verta jį aplankyti ir rudenį, ir žiemą?

Gamta keičiasi nuolat, todėl manome, kad tikrai bus norinčių apsilankyti naujame take ne vieną, o keletą kartų per metus – juk kiekvienu metų laiku miškas atrodo vis kitaip. Tikimės, kad į jį ne kartą užsuks telšiškiai ir aplinkinių rajonų gyventojai – juk iki čia netoli.

Gal truputį plačiau galite papasakoti apie stovyklavietę?

Stovyklavietė nedidelė, bet jauki. Šalia galima pasistatyti automobilį, taip pat atvykti kempriu. Šiltuoju metų laiku čia atvestas šaltas vanduo, įrengtos dvi kepsninės ir pora laužaviečių, galima pasistatyti palapinę.

Stovyklavietėje galima būti tiek, kiek norisi – laikas neribojamas, taip pat nėra ribojamas ir lankytojų skaičius.

Vienintelis reikalavimas – netriukšmauti, nes šalia gyvena laukiniai gyvūnai, kuriems triukšmas gali trukdyti.

Minėjote, kad jūsų veiklas riboja teisės

aktai, o ar nejauciame konkurencijos iš tų, kurie gali laikyti laukinius gyvūnus?

Gyventojų poilsį valstybiniuose miškuose organizuoti neatlygintinai mus įpareigoja Miškų įstatymas ir mes negalime konkuruoti su privačiais zoologijos sodais, atsiradusiais žvėrynėliais – jie už savo edukacijas ima nemažus pinigus. Užtat mes valdome valstybinius miškus, kuriuose galime suteikti žmonėms neįkainojamą neatlygintą paslaugą – gryną orą, sąlytį su gamta.

Miške kiekvienas iš mūsų atgauna jėgas, pasikrauna energijos, dažnai atrandą prarastą ryšį su tuo, iš kur atėjome. „Žvėrinčius“ visada buvo lankomas, bet gyventojų (gyvūnų – autoriaus pastaba) čia sumažėjo, todėl ir nusprendėme žmonėms suteikti galimybę pabūti arčiau gamtos kiek ilgiau – ne tik pasivaikščioti tarp voljerų, bet ir pasilikti, apsistoti, pasimėgauti mišku.

Pakalbėkime apie ateities planus. Kokių naujų gyventojų galime tikėtis ir kaip, jūsų manymu, ši vieta galėtų atrodyti po penkerių metų?

Kalbant apie naujus „Žvėrinčiaus“ gyventojus, didesnio jų skaičiaus artimiausiu metu, ko gero, tikėtis nereikėtų. Visame pasaulyje griežtėja laukinių gyvūnų apsaugos reikalavimai ir jų laikymo nelaisvėje taisyklės. Ir tai visiškai suprantama – keičiantis klimatui bei nykstant natūralioms buveinėms, vis daugiau gyvūnų ir augalų rūšių atsiduria ties išnykimo riba, o kai kurių jų jau niekada nebepamatysime.

Vis dėlto ateityje čia galėtų atsirasti kai kurių medžiojamųjų gyvūnų rūšių – paukščių ar smulkesnių žvėrių.

O po penkerių metų norėčiau, kad ši vieta būtų dar labiau pritaikyta tiesiog maloniai praleisti laiką – pabūti gamtoje su šeima, pasivaikščioti miško ir gyvūnų apsuptyje, stebėti natūraliai besivystančio miško pokyčius.

Dėkojame Jums už pokalbį

„Žvėrinčių“ rasite važiuodami nuo Telšių Šiaulių link. Kairėje plento pusėje pamatysite iš medžio išdrožtą rodyklę su užrašu „Žvėrinčius“.

56.034637, 22.448017

Darbo laikas

III - VII 11.00 - 19.00 (04.01 - 09.30)

III - VII 10.00 - 17.00 (10.01 - 03.31)

„Sutarkime 2026“ susitikti, atrasti, sugrįžti

(Atkelta iš 1 psl.)

Ketvirtadienį Biržuvėnų dvaro ponia svečius pasitiko dvaro sodyboje ir pasakojo apie čia gyvenusius grafus Gorskius, o šeštadienio popietę, kai niekur nebereikėjo skubėti, telšiškiai ir miesto svečiai susipažino su Žemaičių kaimo muziejaus istorija bei sužinojo, koks gyvenimas buvo senajame Žemaitijos kaime.

Rugsėjo 25-osios vakaras prasidėjo Šv. Mišiomis Telšių Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bažnyčioje. Po jų miestiečiai, renginio dalyviai ir svečiai rinkosi Mažosios bažnytelės parapijos namų salėje.

Cia sveikinimo žodį tarė renginio šeimininkas, Žemaitijos turizmo informacijos centro direktorius Egidijus Vaškelevičius. Jis dėkojo visiems, savo darbu, idėjomis ir iniciatyvomis prisidedantiems prie turizmo plėtros Telšių rajone. Susirinkusiuosius taip pat sveikino Lietuvos Respublikos Seimo nariai Agnė Jakavičiūtė-Miliauskienė ir Martynas Gedvilas, Telšių rajono mero patarėja Agnė Vaitkienė bei kultūros skyriaus vedėja Monika Domarkienė, o tvirtos žemaitiškos padėkos buvo įteiktos ir Žemaitijos turizmo informacijos centro darbuotojoms bei centro direktoriui Egidijui Vaškelevičiui.

Šventės metu paskelbti ir smagus žaidimo „Didžioji skonių medžioklė“, vykusio nuo oficialaus 2026 metų turizmo sezono atidarymo, laimėtojai. Šiemet žaidimas sulaukė itin gausaus dalyvių būrio, todėl pagrindinių prizų laimėtojai buvo išrinkti atsitiktiniu būdu, stebint visiems renginio dalyviams. Iš žaidime dalyvavusių 414 žmonių trims nusišypsojo ypatinga sėkmė – **Rokas Augustinas iš Telšių** laimėjo ekskursiją ir bajoriškų patiekalų degustaciją Biržuvėnų dvare, **telšiškei Urtei Vaitkevičiūtei** atiteko dviratis, o pagrindinį prizą – 500 eurų vertės dovanų čekį išpūdžiams Tel-

Renginio metu apdovanoti gidai

Už tai, kad Telšių krašto istorijos, žmonės, renginiai ir turistams skirtos paslaugos pasiekia vis platesnę auditoriją. Jų dėka pasakojimai apie Žemaitijos sostinę ir jos kraštą skamba spaudoje, televizijoje ir skaitmeninėje erdvėje.

PLACIAI ATVERTOS DURYS „Lūkstas Rest Park“

Prie Lūksto ežero įsikūrusi poilsio vieta per daugelį metų tapo gerai pažįstama ne tik varniškiams. Naujieji šeimininkai čia kuria savitą braižą, atnaujiną erdvę, plečia poilsio paslaugų pasiūlą ir kviečia lankytojus atrasti ramesnį, lėtesnį poilsį prie vieno gražiausių Žemaitijos ežerų.

ASMENINĖ INICIATYVA Rimantas Šerlinskas

Žmogus, kurio pagalba neapsiriboja vien materialine parama. Jis nuolat įtraukia į Žemaitijos turizmo informaci-

TURISTŲ TRAUKA Varnių kraštas

Varniai šiemet išsiskiria augančiu lankytojų susidomėjimu ir vis dažniau tapo sąmoningu keliautojų pasirinkimu. Turtinga istorija, kultūros paveldas, išskirtinė gamta, lankytinos vietos ir čia gyvenantys bei kuriantys žmonės suteikia ne vieną priežastį atvykti, pasilikti ilgiau ir sugrįžti.

IŠSKIRTINĖ LAISVALAIKIO PATIRTIS „Biūds Lingoun“

Plaukimas Masčio ežeru – dar viena galimybė Telšius patirti kitaip. „Biūds Lingoun“ miesto turizmo paslaugų pasiūlą papildo išskirtine patirtimi, leidžiančia Žemaitijos sostinė grožėtis nuo vandens ir Masčio ežerą atrasti kaip neatsiejamą miesto dalį.

METŲ PARTNERYSTĖ

Šių metų turizmo renginiai nebūtų tokie spalvingi ir prasmingi be žmonių bei organizacijų, kurie nelieta nuošalyje ir savo darbais, idėjomis bei parama prisideda prie jų įgyvendinimo.

„Metų partnerystės“ padėkos įteiktos net 24 rėmėjams ir partneriams, kurių geranoriškumas bei palaikymas šiemet tapo svarbia Žemaitijos turizmo informacijos centro veiklų ir organizuojamų renginių dalimi.

Padėkos įteiktos AB „Žemaitijos pienas“, kredito unijai „Germanto lobis“, UAB „Vilbena“, MB „313 Group“, UAB „Telšių keliai“, UAB „Hermis“, UAB „Storoma“, S. Daukanto II, UAB „Arys ir Ko“, UAB „S. Jurkus ir partneriai“, UAB „Telšių hidrostatyba“, UAB „Elektrovoltas“, UAB „Vistotika“, UAB „Žimpra“, UAB „Elektro-ratas“, MB „Vėprojektai“, UAB „Nes-

to baldai“, UAB „Daivutės gėlės“, UAB „Varnių piras“, UAB „Domidėja“, kavinei „Senamiestis“, Telšių miesto seniūnijai, verslininkui Rokui Vilkui ir „Pontoninio plausto“ kapitoniui Dainiui Černauskui.

Vakaro kulminacija tapo žmogaus, ypatingai nusipelnusio Žemaitijos ir Telšių krašto garsinimui, pagerbimas laurų yainiku.

Šiemet šis ypatingas apdovanojimas skirtas profesionaliam lakūnui, kraštotyrininkui, buvusiam ilgamečiam Žemaičių muziejaus „Alka“ direktoriui, Žemaičių kultūros draugijos pirmininkui, Žemaičių bajorų draugijos vadovui ir knygų autoriui **STASIUI KASPARAVIČIUI**.

S. Kasparavičius įvertintas už išskirtinį indėlį ir atsidavimą Žemaitijai, jos istorijos, kultūros ir tapatybės puoselėjimą bei krašto garsinimą.

Atsiimdamas apdovanojimą S. Kasparavičius sakė besidžiaugiantis, kad savo darbais gali prisidėti prie Žemaitijos istorijos atgaivinimo ir jos dabarties kūrimo.

Vakarą užbaigė **Justino Lapatinsko** koncertas. Gausiai susirinkusiai publikai atlikėjas dovanavo ir gerai pažįstamas dainas, ir naujus, dar negirdėtus kūrinius.

Justinas Lapatinskas

„Sutarkime 2026“ užvėrė šių metų turizmo savaitės duris, tačiau paliko svarbiausia – norą susitikti dar kartą. Juk turizmas nėra vien lankytinos vietos, maršrutai ar skaičiai. Pirmiausia tai – žmonės, kurie pasitinka, pasakoja, kuria, saugo, kviečia ir leidžia vietą patirti. Telšiai su savo senamiesčiu, skulptūromis, kalvomis, Masčio ežeru ir išskirtiniais vaizdais nebūtų tokie patys be žmonių, kurie kasdien kuria priežastis čia atvykti ir sugrįžti. Būtent žmonių bendrystė, iniciatyvos ir gebėjimas veikti kartu tapo viena svarbiausių „Sutarkime 2026“ minčių. Nes turizme, kaip ir gyvenime, gražiausi dalykai prasideda tada, kai sutariame.

Žemaitijos turizmo informacijos centro komanda

šių rajone – laimėjo **Aloyzas Rupšys iš Kauno**. Burtų traukimas neapsiėjo ir be staigmenų, emocijų bei juoko – viena iš burtus traukusiųjų ištraukė... save. Taip, taip, būtent Urtė, kuriai ir atiteko dviratis!

Svarbiausiu turizmo savaitės akcentu tapo apdovanojimai „Sėkmingiausieji turizme 2026“, kuriais pagerbiami žmonės, organizacijos ir iniciatyvos, reikšmingai prisidedančios prie Telšių krašto turizmo augimo ir žinomumo. Šiemet pagerbti:

SKLAIDA

„Telšių žinios“, „Kalvotoji Žemaitija“, TV3 žinių žurnalistas Egidijus Anglickas, LNK laidos „Labas vakaras, Lietuva“ žurnalistė Ligita Gorodničenko, turinio kūrėjai Nėdas Kybartas ir Deividas Rumbutis („Nešvankiai“).

jos centro veiklas, dalijasi savo laiku, idėjomis ir galimybėmis, o pagalbos ranką ištiesia ne tik tada, kai jos prašoma. Jo dėmesys, geranoriškumas ir parama Biržuvėnų dvaro sodybai bei Žemaitijos turizmo informacijos centrui tapo gražiu asmeninės iniciatyvos ir bendruomeniškumo pavyzdžiu.

TRADICIJOS SAUGOJIMAS Amatų ir kulinarinio paveldo šventė

„Žemaitiu gīvastis“
Žemaičių kaimo muziejuje puoselėjama šventė „Žemaitiu gīvastis“ kasmet primena, kad tradicijos išlieka gyvos tol, kol jomis gyvename, dalijamės ir perduodame jas jaunajai kartai. Per amatus, kulinarinį paveldą, kalbą, tautinį kostiumą ir pažintines veiklas čia gyvai pasakojama Žemaitijos istorija ir saugoma žemaitiška tapatybė.

Dviratį laimėjo Urtė iš Telšių

„Telšiai – miestas su didele pridėtine verte“

Daugelis Telšius pažįsta per Masčio ežerą, meškutes ar senamiesčio gatves. Tačiau už kiekvieno pastato, aikštės ar seno fasado slypi istorijos, kurių dažnas praėvis nė nepastebi. Jas skaityti moka kultūros paveldo specialistas, istorikas, gidas Julius Tamošauskas.

Jis ekskursijų metu kviečia į Telšius pažvelgti kitomis akimis – pastebėti architektūros detales, sužinoti, kaip per šimtmečius keitėsi Telšiai bei atrasti vietas, kurios pasakoja daugiau, nei gali pasirodyti iš pirmo žvilgsnio. Apie gidavimą, apie tai, ką pasakoja Telšių pastatai, kultūros paveldo iššūkius ir apie tai, ką kiekvienas galime padaryti saugodami savo istoriją, kalbamės su J. Tamošausku.

Juliau, kaip atsidūrėte kultūros paveldo srityje? Kuo užsiėmėte iki tol?

Šioje srityje atsidūriau ne iš karto. Baigęs Telšių Žemaitės gimnaziją, studijavau istoriją tuometiniame Vilniaus pedagoginiame universitete. Vėliau grįžau į Telšius ir aštuonerius metus dirbau istorijos mokytoju Telšių ir Plungės rajonų mokyklose.

Mokytojo darbas man iš tiesų patiko, tačiau dėl demografinių pokyčių, mažėjančio mokinių skaičiaus ir mokyklų tinklo pertvarkos teko ieškoti naujo profesinio kelio. Taip prieš beveik devynerius metus atėjau į kultūros paveldo sritį, kurioje dirbu iki šiol.

Kas paskatino domėtis istorija ir architektūra?

Domėjimasis istorija ir architektūra prasidėjo dar mokykloje bei namų aplinkoje. Dažnai kildavo klausimų, kodėl vyko vienas ar kitas istorinis įvykis, kuo viena ar kita istorinė asmenybė, žymus žmogus susijęs su konkrečia vieta, kokią reikšmę miestui ir jo žmonėms turi išskirtiniai pastatai. Būtent tokie ir panašūs klausimai buvo tas variklius, kuris skatino domėtis artimajai ir tolimajai aplinka.

Nemažai žmonių Jus pažįsta kaip gidą. Kas Jus labiausiai žavi, vedant ekskursijas?

Labiausiai žavi tai, kad kiekviena ekskursija yra savita. Pasakodamas apie miestą ar jo istoriją, neišvengiamai dalinuosi ir savo požiūriu, tuo, kaip pats suprantu bei matau aplinką. Todėl kiekviena ekskursija tampa autentišku pasa-

J. Tamošauskas su ekskursijos dalyviais

kojimu.

Taip pat norėčiau pažymėti, kad dviejų vienodų ekskursijų nebūna, nes kaskart kažkas kitaip – kitoks klausimas, kitas žvilgsnis. Ir tai yra nauja bei nepakartojama.

Ar pastebite, kad žmonės šiandien vis labiau domisi savo miesto istorija ir paveldu? Kokie klausimai ekskursijų metu užduodami dažniausiai?

Manau, kad susidomėjimas savo krašto istorija ir paveldu pastaraisiais metais tikrai išaugo. Tai matyti ne tik Telšiuose, bet ir visoje Lietuvoje. Galbūt tam įtakos turėjo ir pandemijos laikotarpis, kai žmonės daugiau keliavo po mūsų šalies miestus, rajonus ir iš naujo atrado šalia esančias vietas.

Telšiuose netrūksta smalsių ir žingeidžių žmonių. Vieni leidžiasi į ekskursijas pas skirtingus gidus, kiti sugrįžta į jau girdėtus maršrutus, nes kiekvieną kartą atranda kažką naujo. Dažniausiai žmonės domina miesto istorijos, pastatų kilmę, žymių asmenybių pėdsakai Telšiuose, įvairios legendos ir mažiau žinomi faktai. Manau, kad ekskursijų metu žmonės ieško ne tik žinių, bet ir gilesnio ryšio su vieta, kurioje gyvena ar lankosi.

Telšių senamiestis yra nacionalinio lygmens kultūros paveldo teritorija. Kuo jis išskirtinis Lietuvos mastu?

Telšių senamiestyje galime pastebėti darną tarp gamtinio reljefo (kalvų), Masčio ežero ir skirtingų laikotarpių miesto planavimo.

Per šimtmečius čia išliko nesuardytas gatvių tinklas, natūralus reljefas, o saugomos vertybės – ne tik akiavaizdžiai matomi pastatai, bet ir tai, kas slypi po žeme: išlikę archeologiniai fragmentai, liudijantys turtingą miesto istoriją.

Noriu pabrėžti, kad Telšių senamiesčio, kaip nacionalinio lygmens kultūros paveldo objekto, statusas miestui kuria didelę pridėtinę vertę. Kartais patys vietiniai to iki galo neįvertiname.

Jeigu pirmą kartą atvykšiam į Telšius žmogui reikėtų parodyti tris vietas, geriausiai atskleidžiančias miesto charakterį, kur jį nusivestumėte?

Pirmiausia rekomenduočiau apsilankyti Žemaičių muziejuje „Alka“ – tai tikras mūsų krašto ir miesto lobynas. Mano didžiausios rekomendacijos. Antra vieta – Turgaus

aikštė. Dienos metu čia netrūksta šurmulio, o nuo aikštės atsiveria gražus vaizdas į Telšių katedrą ir mūsų vadina-mąją Mažąją bažnytelę – dvi svarbias miesto šventoves, ilgus metus dariusias didelę įtaką vietos bendruomenei. Aplink aikštę kadaise gyveno gausi žydų bendruomenė, palikusi gilų pėdsaką Telšių istorijoje.

Ir trečia – „pakaštavoti“ žemaitiškų patiekalų. Juk visi žino, kad nėra gerų išvykų, jei nebūs sočiai ir skaniai pavalgyti. (šypsosi)

Jūsų vedamos ekskursijos dažnai atskleidžia mažiau žinomas miesto istorijas. Ar yra faktas apie Telšius, kuris labiausiai nustebina lankytojus?

Vieno konkretaus fakto turbūt neišskirčiau. Tačiau ekskursijose mėgstu pasi- telkti senas fotografijas ir kitą vaizdinę medžiagą ir parodyti pokyčius. Tokiu būdu galima pamatyti, kaip keitėsi Turgaus aikštė ar atskiri pastatai, kurie įdomūs ne tik savo istorine verte, bet ir tuo, kaip juos pakeitė laikas. Būtent šie palyginimai lankytojus dažnai maloniai nustebina.

Telšiuose turime išskirtinių tarpukario architektūros objektų – Žemaičių muziejų „Alka“, Sv. Mikalojaus cerkvę ir kitus pastatus. Ar, Jūsų nuomone, pakankamai vertiname šį palikimą?

Palaipsniui ateina supratimas, kad Telšiuose tikrai turime vertingų to laikmečio architektūros pavyzdžių.

Manau, prie to prisidėjo ir tai, kad Kau- no modernizmo architektūra buvo įtraukta į UNESCO pasaulio paveldo sąrašą.

Taip pat džiugu, jog per gana trumpą nepriklausomos Lietuvos laikotarpį Telšiuose iškilo nemažai naujos architektūrinės išraiškos pastatų, kurie sėkmingai atlaikė laiko išbandymus.

Apskritai vienas svarbiausių kriterijų, leidžiančių statiniui tapti kultūros paveldo objektu, yra laikas.

Svarbu ne tik tai, kokią reikšmę pastatas turėjo jį pastatčius, bet ir kaip jis keitėsi – arba išliko nepakitęs – bėgant dešimtmečiams, kokie įvykiai su juo susiję ir kokią vietą jis užima miesto istorijoje.

Dirbdamas paveldosaugininku kasdien matote ir kitą pusę – iššūkius. Kokios didžiausios grėsmės šiandien kyla kultūros paveldui?

Viena didžiausių problemų – vis dar gajus mitas, kad jei pastatas yra kultūros paveldo objek-

tas arba stovi kultūros paveldo teritorijoje, jame nieko negalima tvarkyti ar keisti. Dėl to vieni žmonės nesiima jokių darbų, o kiti juos atlieka nepasikonsultavę ir nesuderinę su atsakingomis institucijomis. Abu atvejai gali pakenkti paveldui.

Todėl visada akcentuojame, kad prieš planuojant darbus verta kreiptis į Kultūros paveldo departamentą ar savivaldybę. Dažnai sprendimai būna paprastesni, nei žmonės įsivaizduoja, o taip išvengiama klaidų ir nereikalingų problemų.

Dar vienas klaidingas įsitikinimas, kad kultūros paveldo objektu turi rūpintis kažkas kitas, o ne jo savininkas. Sudėtingiausia būna tada, kai pastatas turi kelis savininkus – tuomet ne visada pavyksta rasti bendrą sutarimą dėl jo priežiūros ar remonto, todėl ilgai nukenčia bendras pastato vaizdas.

Ar yra Telšiuose objektas ar vieta, kuri Jums asmeniškai ypač artima? Kodėl?

Ko gero, Zakso kalnas ir Masčio ežero pakrantė. Čia prabėgo mano vaikystė, todėl šios vietos man visuomet siejasi su gražiais ir brangiais prisiminimais. Kaip manote, ką kiekvienas iš mūsų galime padaryti, kad istorinis miesto veidas išliktų ateities kartoms?

Tiesiog pamėginti palyginti savo gyvenamąją vietą, gatvę ar artimiausią kalvą šiandien ir prieš kelis dešimtmečius ar net prieš šimtmetį, pastebėti, kaip šios vietos keitėsi. Manau, kad tokiu būdu natūraliai ateina platesnis suvokimas ir noras rūpintis vieta, kurioje gyvename.

Ko palinkėtumėte žmogui, kuris nori geriau pažinti Telšius?

Atvykusiam palinkėčiau Telšiuose praleisti bent vieną naktį ir pasilikti visam savaitgaliui.

Jei turėtumėte vienintelę galimybę parodyti žmogui Telšius per vieną valandą, kur jį vestumėte ir ką papasakotumėte?

Tiesiog ramiai praeitume nuo Mažosios bažnytelės pro Telšių senąsias kapines link Telšių Sv. Mikalojaus Stebuklادario cerkvės ir užbaigtume Katedros aikštėje. Tokiu maršrutu apcirtume keturias miesto kalvas, o likusį laiką tiesiog pasikalbėtume. Taip galima pajusti – dalį Telšių erdvės. Juk būtent kalvos per šimtmečius formavo miesto ir jo gyventojų identitetą.

Ir pabaigai, kas Jums yra Telšiai?

Telšiai – miestas su didele pridėtine verte, kuriame gyvena geri ir nuoširdūs žmonės.

Juliau, dėkojame Jums už pokalbį

Pažintinė ekskursija

Telšių senamiestyje su gidu

Kviečiame atrasti Telšių senamiesčio istorijas, įdomias vietas ir žemaitišką dvasią kartu su gidu!

- Istorijos, legendos ir įdomūs faktai
- Įdomiausios senamiesčio vietos
- Individualiems lankytojams ir grupėms
- Ekskursijos pritaikomos pagal Jūsų poreikius

Užsakymai priimami
+370 618 63448

Julius Tamošauskas

Biržuvėnų dvaras kviečia visais metų laikais

Kadaise Biržuvėnų dvaras buvo pilnas gyvenimo. Jo menėse skambėjo muzika, tvyrojo prabanga, o parketo grindimis polonezo ir valso žingsniu sukosi poros. Vėliau dvarą ilgam apgaubė tyla – karai, gaisras, sovietmetis ir abejingumas pavertė jį vieta, kur istorija tarsi pasitraukė į užmarštį. Tačiau šiandien Biržuvėnų dvaras vėl gyvena. Tai ne tik istoriją menantis pastatas – tai vieta, kur kasdien buriasi žmonės, skamba pasakojimai ir gimsta naujos patirtys.

Kai 2024 metais dvaro valdymas perduotas Žemaitijos turizmo informacijos centrui, Biržuvėnuose prasidėjo naujas gyvavimo etapas: dvare veikia Menų ir edukacijų centras, lankytojų srautas išaugo net 4,6 karto, o dvaro menės ir parkas vis dažniau prisipildo šurmulio. Čia atvyksta moksleiviai, darbo kolektyvai, šeimos, draugai, giminės ar buvę klasiokai, kurie nori kartu prisiliesti prie dvaro istorijos. Dvarą atranda ne tik turistai iš visos Lietuvos, bet ir svečiai iš Latvijos, Lenkijos, Čekijos, Vokietijos, Prancūzijos ir kitų pasaulio šalių. Ekskursijos čia vyksta ir užsienio kalbomis, todėl Biržuvėnų dvaro pasakojimai tampa suprantami ir įdomūs net iš toli atvykusiems keliautojams. Didėjantis lankytojų susidomėjimas neliko nepastebėtas ir turizmo bendruomenės. Praėjusiais metais dvarą pasiekė džiugi žinia – tarptautinės turizmo parodos „Adventur 2025“ metu Biržuvėnų dvarui buvo įteikta 2024 metų „Vietinių turistų simpatijos vėtrungė“ – įvertinimas, rodantis, kad ši vieta tapo viena mėgstamiausių keliautojams Lietuvoje. Toks pripažinimas neatsitiktinis – kiekvienas, atvykęs į Biržuvėnus, greitai pajunta, kad dvaras šiandien gyvena savitu ritmu: vos pravėrus dvaro duris, lankytojus pasitinka senųjų medinių sienų ramybė, parką gaubiančių medžių šešėliai ir tarsi ore tvyrantis istorijos kvapas. Tačiau ši ramybė netrunka virsti gyvu patyrimu. Biržuvėnų dvaras gyvena visais metų laikais. Pavasarį čia tvyro šventinė šv. Velykų nuotaika – lankytojai gali pasigaminti savo asmeninį velykinį papuošimą, dalyvauti edukacinėse programose. Vasarą Biržuvėnų dvaras tampa gyva susitikimų vieta – čia organizuojami piknikai, žygiai, kūrybinės edukacijos, plenerai, suburiančios menininkus, piligriminės kelionės, vaikų stovyklos. Rudenio vakarais lankytojai kviečiami į Gorskienės saloną pasimėgauti kavos puodeliu, užkandžiais ir įsijausti į kadaise dvare gyvenusių žmonių pasaulį. Prieš Vėlines atidaromas Mistiizmo istorijos salonas, kuriame supažindinama su XIX a. spiritualizmo judėjimu, spiritizmo seansų mada, vaiduoklių ir iliuzijų fotografija, taip pat pristatomos to meto pomirtinės nuotraukos. Atėjus

Biržuvėnų dvaras sulaukia daug lankytojų

žiemei, dvaras pasikeičia ir tampa tikra šventine pasaka – visą gruodžio mėnesį, iki Trijų Karalių čia veikia Kalėdų Senelio rezidencija, kuomet organizuojami susitikimai su Kalėdų Seneliu, elfemis, puošiami meduoliai, rašomi laišukai su norais, žaidžiami žaidimai, o dvaro erdvės prisipildo kalėdinio šurmulio. Pažinti dvarą galima ir per jo skonių, pasineriant į kulinarinį paveldą. Bene labiausiai lankytojus traukia bajoriškų, grafų ir žemaitiškų patiekalų degustacijos. Prie iškilmingai padengto stalo susėdę svečiai ragauja patiekalų, klausosi pasakojimų apie dvaro virtuvę ir sužino, kokie valgiai kadaise puošdavo grafų stalą. Kartais dvaras nustebina ir visai netikėtomis veiklomis. Vienoje iš menų svečiai susiburia žaisti „Mafijos“ žaidimo – prie stalo verda aistros, vyksta intriguojanti mafijos ir miestelėnų kova. Vis dažniau Biržuvėnų dvaras tampa ir ypatingų progų vieta – čia minimi gimtadieniai, jubiliejai, susitinka draugai ar kolegos. Dvarą pasirenka ir jaunavedžių poros, pradėdamos savo bendrą kelią istorijos apsuptyje. Svarbią dvaro gyvenimo dalį sudaro ir edukacijos, kurios leidžia istoriją ne tik išgirsti, bet ir patirti. Viena įdomiausių – „Gorskių kartono fabriko popieriaus gamyba“ – supažindina su daugiau nei prieš šimtmetį dvaro teritorijoje veikusia pramone. Gorskių laikais čia veikė kartono fabrikas, kuriame buvo gaminamas kartonas ir pakavimo popierius, reikalingas Žemaitijos ūkiams. Edukacijos metu kalbama apie rašto istoriją,

įvairias medžiagas, ant kurių žmonės rašė skirtingais laikotarpiais, o galiausiai kiekvienas dalyvis pats pabando pasigaminti senąjį laikmetį primenantį popieriaus lapą. Vaikus ir šeimas ypač traukia edukacija „Lobio paieškos Biržuvėnų dvare“, kur dalyviai leidžiasi į paslaptingą kelionę per dvaro kambarius, sprendžia galvosūkius ir ieško paslėptų užuominų. Smagi patirtis laukia ir senovinių lauko žaidimų edukacijoje – čia galima išbandyti pramogas, kurias kadaise žaidė mūsų protėviai. Seimos su vaikais, menininkai ir smalsūs keliautojai iš įvairių pasaulio šalių atranda dvaro istoriją savaip. Biržuvėnų dvaras kviečia ne tik pažinti praeitį, bet ir patirti ją visais pojūčiais – čia galima ragauti bajoriškų, grafų ir žemaitiškų patiekalų, klausytis pasakojimų apie dvaro gyvenimą, liesti senovines tekstūras, girdėti muzikos akordus, stebėti meno kūrinius bei įsitraukti į kūrybines edukacijas. Tai vieta, kuri išlaikė savo autentiškumą ir vėl tapo erdve, kur susijungia gyvenimas, menas, kultūra ir žmonių bendrystė, sukurdamą nepaprastą, gyvą patirtį kiekvienam, pravėrusiam jos duris. Biržuvėnų dvaras – tai vieta, kur istorija ir dabartis susilieja, kur kiekvienas metų laikas atveria naujas patirčių duris, o kiekvienas lankytojas tampa gyvos istorijos dalimi, o gyvos veiklos ne tik puošia dvarą, bet ir kviečia lankytojus įsitraukti, patirti ir tapti dalimi dvaro kasdienybės, suteikiant kiekvienam apsilankymui savitą, nepakartojamą prasmę.

Menų ir edukacijų centras

Nuo 2024 metų Žemaitijos turizmo informacijos centras tapo Biržuvėnų dvaro sodybos valdytoju. Biržuvėnų dvaro sodyboje veikia menų ir edukacijų centras, kuriame įsikūrusi dvaro valdytojų Gorskių ekspozicija, pasakojamos XVIII - XIX a. istorijos. Taip pat organizuojamos ekskursijos, parodos, vykdomi įvairūs edukaciniai užsiėmimai, meninės veiklos, koncertai.

Dvaro skoniai ir patirtys

Edukacinės programos:

- Ekskursijos
- Lobio paieškos
- Gorskienės salonas
- Popieriaus gamyba
- Senoviniai lauko žaidimai
- Heraldika
- Akvarelės lėjimas
- Gratažas
- Žiemą veikia Kalėdų senelio rezidencija

Degustacijos:

- Žemaitiški valgiai
- Žemaitiški užkandžiai
- Bajoriški valgiai
- Grafų valgiai
- Bajoraičių sapnai
- Nelauktiems dvaro svečiams užsukus - užsakomieji pietūs

Susitikime Biržuvėnų dvare

Nuskenavus QR kodą rasite pateiktą maršruto nuorodą į Biržuvėnų dvaro sodybą.

+370 699 88229
birzuvenudvaras.lt
Biržuvėnų dvaras
Dvaro g. 4, Biržuvėnų k., Luokės sen., Telšių r.
birzuvenaidvarosodyba@gmail.com

Biržuvėnų dvaro sodyba - VšĮ „Žemaitijos turizmo informacijos centras“ padalinys

Žemaičių vyskupystės muziejus: tarp seminarijos sienų ir varpų gaudesio

Varniai – istorijos ir dvasios kupinas Žemaitijos miestas, kuriame vienas po kito atsiveria kelių amžių pasakojimų puslapiai. Čia, tarp senųjų gatvelių ir bažnyčių bokštų, stovi pastatas, menantis laiką, kai Žemaitijoje buvo sprendžiami ne tik religiniai, bet ir kultūriniai bei tautiniai klausimai.

Istoriniai Žemaičių kunigų seminarijos rūmai šiandien, kaip Žemaičių vyskupystės muziejus, saugo nepaprastą lobyną – tikėjimo, meno ir atminties ženklus, išlikusius per karus, sukilimus, draudimus ir okupacijas. Autentiškose XVIII amžiaus erdvėse muziejaus lankytojus pasitinka Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės baroko dvasia, sakralinio meno vertybės, senųjų meistrų darbai ir pasakojimai apie žmones, kūrčius Žemaitijos tapatybę.

Vaikščiodamas muziejaus koridoriais jauti, kad istorija čia nėra uždaryta stiklinėse vitrinose – ji gyva, kalbanti ir kviečianti pažinti.

Istoriniame pastate įsikūręs Žemaičių vyskupystės muziejus veikia nuo 1999 metų ir yra Žemaičių muziejaus „Alka“ padalinys. Manoma, kad anksčiau būtent šioje vietoje stovėjo pirmoji Žemaičių vyskupystės katedra. XVIII amžiuje Žemaičių vyskupas Antanas Domininkas Tiškevičius pradėjo mūrinės varpinės statybą, kurios baigtos 1770 m. vyskupo Jono Dominiko Lopacinskio pastangomis. Greita pastatyti rūmai ir įkurdinti Varnių (Žemaičių) kunigų seminarija. Pastatą projektavo vienas garsiausių to meto architektų Jonas Kristupas Glaubicas.

Kunigų seminarija veikė ilgiau kaip šimtmetį, joje mokėsi ir dirbo daugybė Žemaitijai svarbių asmenybių. Koridoriais vaikščiojo ir vyskupas Motiejus Valančius – viena svarbiausių XIX amžiaus Lietuvos asmenybių, dar vadinas modernios Lietuvos Tėvu. Būtent Varniuose brendo lietuviybės idėjos, formavosi tautinis sąjūdis, telkėsi Žemaitijos šviesuoliai.

Po 1863–1864 metų sukilimo carinė Rusijos valdžia seminariją uždarė, o pats pastatas per ilgą laiką išgyveno daug netekčių ir patyrė pokyčių. Dramatiškas Lietuvos istorijos laikotarpis palietė ir sakralinį paveldą – daugybė bažnytinių vertybių buvo sunaikintos, išgrobstytos arba paslėptos. Todėl šiandien muziejuje saugoma kolekcija tampa ne tik meno, bet ir išlikimo istorija. Muziejuje lankytojai gali išvysti liturginius indus, procesijų atributus, auksakalystės dirbinius, liturginę tekstilę, paveikslus, skulptūras, archeologinius radinius bei dokumentinį paveldą. Dalis eksponatų mena net XV–XVI amžiaus

Muziejuje saugomi vertingi religiniai eksponatai

Žemaitiją. Čia atsiskleidžia ne tik bažnyčios istorija, bet ir kasdienis žmonių gyvenimas, pamaldumo tradicijos, liaudies menas bei Žemaitijos kultūrinė tapatybė.

Ypatingą įspūdį lankytojams palieka autentiškos seminarijos erdvės ir galimybė užlipti į muziejaus bokštą, iš kurio atsiveria Varnių panorama. Bokšte įrengta varpų ekspozicija primena Varnių, kaip vieno svarbiausių varpų liejimo centrų Lietuvoje, istoriją. XVIII–XIX amžiuje čia veikusi varpų liejykla garsėjo savo meistras, o jos nuleisti varpai pasklido po daugelį Lietuvos bažnyčių.

Tarp istorijos ir šiandienos muziejus kuria dialogą: organizuojamos edukacijos bei ekskursijos kviečia lankytojus ne tik susipažinti su Žemaitijos sakraliniu paveldu, bet ir patirti jį per autentiškus pasakojimus, simbolius ir prasmes. Edukacinėse programose galima susipažinti su rankraštinių knygų inicialais, kryždirbystės tradicijomis, procesijų simbolika ar pasigaminti savo „saulutę“.

Didelio susidomėjimo sulaukia edukacija apie partizanų vadą Vladą Montvydą-Zemaitį, patraukianti prasmingą žvilgsnį į Lietuvos laisvės kovas, pilietinę atsakomybę ir žmogaus pasirinkimų svarbą istorijos lūžiuose.

Jėminės ekskursijos kviečia atrasti įvairialypę Žemaitijos istoriją – nuo iškilių Žemaičių vyskupų asmenybių ir Motiejaus Valančiaus veiklos Varniuose iki šimtmečių puoselėtų religinių tradicijų. Per meno kūrinius, liturginius

reikmenis ir autentiškas erdves lankytojams atsiveria daugiasluoksnių pasakojimas apie Žemaitiją, jos tikėjimą, kultūrą ir žmones.

Apie muziejaus veiklą ir lankytojų atradimus kalbamės su Žemaičių vyskupystės muziejaus skyriaus vedėja **Vaiva Kvedariene**.

Kaip trumpai pristatytumėte Žemaičių vyskupystės muziejų žmogui, kuris čia dar niekada nėra buvęs?

Sakyčiau, tai vieta, kur Žemaitijos istorija tampa gyvu pasakojimu. Muziejuje galima atrasti ne tik vertingus sakralinio meno kūrinius ar istorinius eksponatus, bet ir pajusti šimtmečius čia gyvavusios vyskupystės dvasią. Kiekviena salė pasakoja savą istoriją – apie tikėjimą, kultūrą, žmones ir jų palikimą. O autentiškos buvusios kunigų seminarijos erdvės bei nuo bokšto atsiverianti Varnių panorama leidžia į šį kraštą pažvelgti ne tik per eksponatus, bet ir per gyvą patirtį.

Kuo šis muziejus išskirtinis Lietuvos muziejų kontekste?

Žemaičių vyskupystės muziejus pasakoja ne vien apie pavienius istorijos faktus ar eksponatus, bet ir apie ištisą regiono tapatybę. Čia galima iš arti pamatyti šimtmečius skaičiuojančias knygas, meno kūrinius ir daiktus, kurie XVIII a. buvo kasdienio gyvenimo dalis. Dešimtis laiptelių sukuria aukštyn į varpinės bokštą, laukia ne tik įspūdinga panorama, bet ir galimybė išvysti didžiausius Lietuvoje skambančius varpus. Norintiems ne tik pamatyti, bet ir išgirsti varpų skambesį, muziejus siūlo užsisakyti varpų skambinimo paslaugą.

Kokie eksponatai lankytojus dažniausiai nustebina arba palieka didžiausią įspūdį?

Didelio lankytojų smalsumo sulaukia viena netikėčiausių muziejinių vertybių – XVIII–XIX amžiaus butelis, 2021 m. rastas archeologinių tyrimų metu po buvusios seminarijos grindimis. Butelis yra vienas iš devynių aptiktų, o jame iki šiol išlikęs ne tik gėrimo turinys, bet ir originalus kamštinio ažuolo kamštis. Daugiau nei prieš du šimtus metų kažkas šį butelį laikė rankose, o šiandien jį gali išvysti ir muziejaus lankytojai.

Be abejonės, atvykę lankytojai nori pamatyti vyskupo Motiejaus Valančiaus kailinius. Šiomet kailiniams buvo atliktas kruopšti konservavimo procedūra Prano Gudyno restauravimo centre, o jų kelias iki muziejaus ir išlikimo istorija atskleidžia, kaip net paprasčiausi daiktai gali tapti svar-

biais praeities liudininkais.

Gal yra muziejuje vertybė ar erdvė, kuri Jums pačiai atrodo ypatinga?

Išskirčiau bokšto erdvę. Dideli langai, aukštos lubos ir šviesos pripildyta aplinka su vertingais artefaktais kuria iškilmingą atmosferą. Vaikščiodama koridoriais, neretai kilsteliu akis į skliautus, kurie erdvėms suteikia autentiškumo, išskirtinio charakterio ir subtilios prabangos pojūtį.

Po renovacijos muziejus lankytojams atsivėrė naujai. Ką šiandien čia atranda atvykstantys žmonės?

Dažnas lankytojas, pravėręs muziejaus duris, maloniai nustemba – retas tikisi išvysti tokias erdves. Čia nėra perkrautų ekspozicijų ar informacijos gausos, varginančios dėmesį. Priešingai – lankytoją pasitinka skoningai ir subtiliai kuriamas pasakojimas, vedantis per Žemaitijos istoriją nuo krikšto laikų iki šiandien varpinės bokšte skambančių naujų varpų.

Šiais metais, minint vyskupo Motiejaus Valančiaus metus, muziejus suteikia išskirtinę galimybę pažvelgti į šią asmenybę nauju kampu. Ekspozicijų salėse sukurta interaktyvus pasakojimas pagal vyskupo raginimą, „Klausykite, ausis pastatę“. Kaip tai veikia? Nuskenavus QR kodą, lankytojai klausos įgarsintų ištraukų iš svarbiausio Valančiaus veikalo – knygos „Žemajtiu Wiskupiste“ (1847).

Kas dažniausiai praveria muziejaus duris – keliautojai, šeimos, moksleivių grupės, o gal vietiniai žmonės?

Lankytojų segmentas labai įvairus – nuo pradinukų iki vyresnio amžiaus žmonių. Atostogų metu dažnai užsuka jaunos šeimos, piligrimai, pavieniai keliautojai.

Ar lankytojai dažniau atvyksta dėl istorijos, architektūros, religijos ar tiesiog smalsumo vedini?

Praėjus dvejiems metams po renovacijos, muziejus ir toliau traukia lankytojus. Daugelis atvyksta vedami smalsumo – nori savo akimis pamatyti, kaip pastatas pasikeitė. Dažnai atvyksta buvę varniškiai, kurie kažkada mokėsi šiame pastate, mat sovietmečiu čia veikė pradinė mokykla. Atpažįstamos erdvės, kadaise kasdien minti koridoriai ir klasės sužadina nostalgiją bei skatina dalytis asmeninėmis istorijomis.

Muziejus sulaukia dėmesio ir iš akademinių bendruomenės. Čia lankosi kampanologai – varpų istorijos ir tyrimų specialistai, restauratoriai, sakralinio meno tyrėjai bei kiti kultūros paveldo besidomintys ekspertai. Juos domina ne tik muziejaus ekspozicijos, bet ir pats atnaujintas istorinis pastatas, tapęs svarbia kultūros paveldo pažinimo ir sklaidos erdve.

(nukelta į 7 psl.)

Lankytojų dėmesį traukia vyskupo Motiejaus Valančiaus kailiniai

Žemaičių vyskupystės muziejaus skyriaus vedėja Vaiva Kvedariene

Žemaičių vyskupystės muziejus: tarp seminarijos sienų ir varpų gaudesio

(atkelta iš 6 psl.)

Muziejus siūlo daug edukacijų ir ekskursijų. Kurios šiuo metu sulaukia didžiausio susidomėjimo?

Šiomet sulaukiame nemažai prašymų ekskursijų metu akcentuoti Motiejų Valančių. Lankytojai, užsisakydami ekskursiją, gali rinktis vieną iš keturių teminių ekskursijų arba populiariausią – „Žemaičių vyskupystės muziejus: istorija ir paveldas“. Si ekskursija apima visą muziejaus istoriją, Žemaičių krikštą, bažnytinių procesijų tradicijas, vyskupų palikimą ir XX a. laidojimo papročius.

Atsižvelgiant į lankytojų poreikius, ekskursiją galime pratęsti – grupes palydime iki Motiejaus Valančiaus sodo, kur stovi jo paminklas ir matomas namas, kuriame jis gyveno, o pasakojimą užbaigiame buvusioje katedroje, dabartinėje Šv. apaštalo Petro ir Pauliaus bažnyčioje.

Lankytojai mėgsta edukaciją „Iniciale dirbtuvės“. Jos metu dalyviai susipažįsta su rankraštinių knygų puošybos tradicijomis ir viena ryškiausių jų detalių – dekoruotu inicialu, išsiskiriančia pirmąja teksto raide. Edukacijos dalyviai ne tik sužino apie inicialų reikšmę ir meninę raišką, bet ir patys išbando jų kūrimo procesą.

Didelio susidomėjimo sulaukia ir edukacija „Cvangu langu, dūšia dongun“. Jos metu lankytojai susipažįsta su varpų istorija, paskirtimi ir reikšme. Taip pat pasakojama apie Varniuose veikusią varpų liejyklą – varpų gamybos procesą bei priežastis, lėmusias liejyklos veiklos nutraukimą. Užsiėmimas leidžia geriau pažinti vieną svarbiausių Varnių miesto istorijos raidos etapų.

Norintiems išgirsti varpų skambesį, muziejus siūlo užsisakyti varpų skambinimo paslaugą

Kiek muziejui svarbus ryšys su vietos bendruomene ir Varnių kraštu?

Muziejui ryšys su Varnių krašto bendruomene yra ne formalumas, o gyvas, kasdien kuriamas santykis. Nuolat bendradarbiaujama su vietos žmonėmis, religine bendruomene, prisidedama prie įvairių renginių, o į kultūrinės bei edukacinės veiklas aktyviai įtraukiami Varnių Motiejaus Valančiaus gimnazistai. Toks bendras darbas ne tik padeda išsaugoti paveldą, bet ir leidžia jį iš tikrųjų „gyventi“ – perduoti jaunajai kartai suprantamai, įdomiai ir patraukliai.

Kokius ateities planus ar naujoves šiuo metu brandina muziejus?

Kad nepaskęstų praeities dulkėse, muziejus turi būti lyg gyvas organizmas: nuolat tobulėjantis ir ieškantis būdų kurti įdomų istorijos naratyvą. Siekiant kokybiškai atliepti skirtingų lankytojų poreikius bei interesus, muziejininkai brandina idėjas ir ruošiasi naujoms edukacijoms, teminėms ekskursijoms, o viena didžiausių šių metų naujovių – netrukus skaitmeninėje erdvėje atsirasiantis 3D virtualus gidas.

Ko palinkėtumėte žmogui, pirmą kartą atvykstančiam į Varnius ir Žemaičių vyskupystės muziejų?

Palinkėčiau ateiti, pamatyti, pajusti ir tiesiog pabūti. Varnių kraštas yra ypatinga vieta, turinti gilią istoriją, stiprias tradicijas ir savitą atmosferą. O Žemaičių vyskupystės muziejus pažinčiai kviečia ne vien per muziejinės vertybės bei ekspozicijose esančius artefaktus, bet ir vilioja išgyventi emociją per istorinę dvasiją. Tikiu, kad čia kiekvienas gali atrasti kažką įdomaus, prasmingo ir įsimenančio.

Atsisveikinant su Vaiva Kvedariene tampa aišku, kad Žemaičių vyskupystės muziejus – tai kur kas daugiau nei ekspozicijų erdvė. Tai vieta, kur saugoma Žemaitijos atmintis, tikėjimo ženklai ir žmonių istorijos. Muziejinės vertybės čia atskleidžia istorinius klotus, o senųjų seminarijos rūmų sienos vis dar mena šimtmečius skaičiuojančius įvykius bei asmenybes.

Atvykus į Varnius, verta bent trumpam stabtelėti muziejuje – ne tik tam, kad pamatytum sakralinio meno vertybes ar užliptum į bokštą pasigrožėti miesto panorama, bet ir tam, kad pajustum ypatingą Žemaitijos dvasiją, kuri čia gyva iki šiol.

Adresas: S. Daukanto g. 6, Varniai

Darbo laikas:

Pirmadieniais-NEDIRBA

Antradieniais-penktadieniais

9.00 – 18.00 val.

Šeštadieniais-sekmadieniais

11.00 – 18.00 val.

Nemokamas lankymas – kiekvieno mėnesio paskutinį sekmadienį.

Daugiau informacijos: muziejusalka.lt

Triskart cibulynės čempionas Kęstutis: „Jei jau kažko imuosi – einu iki galo“

(atkelta iš 1 psl.)

Kaip pirmą kartą atsidūrėte „Cėbolinės jiedėma tornire“? Ar iš pradžių ėjote tiesiog dėl smagumo, ar jau tada buvo azarto?

Pirmą kartą „Cėbolinės jiedėma tornire“ atsidūriau visai atsitiktinai. Buvome su šeima namuose ir pamatėme, kad tą vakarą vyksta turnyras. Nusprendėme nuvažiuoti, o atvykęs iškart pradėjau ieškoti, kur galima užsiregistruoti. Kadangi cibulynė man patinka, pagalvojau – kodėl nepabandžius? Iš pradžių ėjau tiesiog dėl smagumo, bet esu azartiškas ir nemėgstu pralaimėti, todėl, vos prasidėjus varžyboms, atsirado ir noras laimėti.

Kada pajutote, kad čia galite ne tik sudalyvauti, bet ir laimėti?

Tiesą sakant, pirmą kartą eidamas apie pergalę nelabai galvojau – tiesiog norėjau išbandyti save ir gerai praleisti laiką. Bet kai turnyras prasidėjo ir pamatčiau, kad visai neblogai sekasi, atsirado sportinis azartas. O kai pirmą kartą laimėjau, supratau, kad čia jau nebe atsitiktinumas – kitą kartą atvažiuavau ne tik sudalyvauti, bet ir apginti čempiono vardą. Po antros pergalės jau supratau, kad užsikėliau sau kartelę – dabar atvažiuoti vien dėl smagumo nebeįsina.

Kai du kartus iš eilės tampi čempionu, trečią kartą visi jau laukia, ar pavyks apginti titulą. Tai spaudimo šiek tiek daugiau, bet dėl to tik įdomiau.

Išsamiau pakalbėkime apie pasiruošimą. Kaip ruošėtės turnyrui? Kaip atrodė treniruotė prieš „Cėbolinės jiedėma

Tris metus iš eilės cibynės valgymo čempiono titulas atiteko K. Gedvilui

tornira“? Kaip manote, ar tokiam turnyrui išvis įmanoma pasiruošti? Kiek tokiose varžybose lemia fizinė forma, o kiek – taktika?

Tiesą sakant, nei prieš antrą, nei prieš trečią turnyrą specialiai nesitreniravau. Manau, kad tokioms varžyboms iki galo pasiruošti praktiškai neįmanoma – valgant gali nutikti visko ir kiekvieną kartą organizmas gali reaguoti skirtingai. Čia nėra kažkokios ypatingos tech-

nikos ar sudėtingos taktikos – reikia tiesiog valgyti greitai, išlaikyti savo tempą ir tikėtis, kad tą dieną viskas susiklostys gerai. Manau, nemažai lemia ir azartas – kai prasideda varžybos, tiesiog įsijungi ir stengiesi būti greitesnis už kitus. **O kokios buvo jūsų mintys prieš trečiąjį turnyrą? Ar po dviejų pergalių jautėte didesnę spaudimą – juk jau tapote tuo kurį visi nori įveikti?**

Neslėpsiu – trečią kartą laimėti norėjau

dar labiau nei antrą. Po dviejų pergalių iš eilės jau atsiranda tam tikra atsakomybė. Tą pajutau ir tą pačią dieną, kai sulaukiau nemažai klausimų: „Ar ir šiandien valgysi cibulynę?“, „Ar pavyks trečią kartą?“. Žmonės jau tikėjosi iš manęs rezultato, o ir pats norėjau įrodyti sau, kad ankstesnės pergalės nebuvė atsitiktinės. Tad azarto ir noro laimėti buvo dar daugiau. Kita vertus, stengiausi savęs per daug nespaušti – tokiose varžybose gali nutikti visko. Ėjau su mintimi, kad noriu laimėti, bet kartu norėjau mėgautis pačiu turnyru ir atmosfera. O tas spaudimas man netrukdė – priešingai, pridėjo dar daugiau azarto ir noro įrodyti, kad galiu laimėti trečią kartą.

Koks buvo pats sunkiausias momentas trečiajame turnyre?

Sunkiausia buvo tai, kad šiomet, kitaip nei ankstesnius dvejus metus, turnyras vyko dviem etapais. Tai reiškė, kad cibulynę reikėjo valgyti ne vieną, o du kartus. Pirmą etapą gali atiduoti visas jėgas ir valgyti maksimaliai greitai, bet žinai, kad dar laukia antras. O antrame etape jau pradėti ne nuo nulio – skrandis pilnesnis, todėl ir pats iššūkis visai kitoks. Manau, būtent antrasis etapas ir buvo sunkiausias momentas, nes reikėjo ne tik dar kartą greitai valgyti, bet ir perlipti per save.

(nukelta į 8 psl.)

Triskart cibulynės čempionas Kęstutis: „Jei jau kažko imuosi – einu iki galo“

(atkelta iš 7 psl.)

O kokia buvo pirmoji mintis, kai paaiškėjo, kad ir trečią kartą laimėjote?

Kadangi pirmąjį etapą laimėjau gana užtikrintai, tikėjau, kad ir antrajame pavyks pakartoti rezultatą. Tačiau antrasis etapas buvo gerokai sunkesnis – valgyti sekėsi sunkiau, o kova dėl pergalės vyko iki paskutinės sekundės. Su antros vietos dalyviu baigėme praktiškai tuo pačiu metu ir rankas pakėlėme beveik kartu. Pergalę nulėmė tai, kad aš jau buvau viską suvalgęs, o jis dar kramtė paskutinį bulvės kąsnį. Todėl kai paaiškėjo, kad laimėjau trečią kartą iš eilės, pirmiausia pajutau didžiulį palengvėjimą – šį kartą tikrai buvo per plauką. O tada, aišku, atėjo ir džiaugsmas: pavyko trečią kartą iš eilės apginti čempiono vardą.

I turnyrą atvykote vilkėdamas specialius marškinėlius su užrašu „2 x cibulynės čempionas“. Kaip kilo mintis pasigaminti tokius marškinėlius?

Mintis kilo likus maždaug savaitei iki turnyro. Norėjosi į jį atvažiuoti ne tik kaip dalyviui, bet ir kažkaip linksmai pabrėžti tas dvi ankstesnes pergalės. Pagalvojau, kad marškinėliai su užrašu „2 x cibulynės čempionas“ tam puikiai tiks. Aišku, buvo ir šiek tiek azarto – užsidėjęs tokius marškinėlius jau pats sau užsikeli kartelę, nes visi mato, kad atvažiovo dukart čempionas. O dabar, panašu, teks gamintis naujus. (juokiasi)
I sceną žengėte ne tik su specialiais marškinėliais, bet ir su dyiem iškovtais medaliais ant kaklo. Čia buvo daugiau humoro ar pareiškimas: „Aš atėjau ginti savo titulo“? Kaip reagavo aplinkiniai, kai taip pasipuošęs pasirodėte scenoje?

Čia tikrai buvo daugiau humoro nei rimto pareiškimo. Norėjosi įnešti šiek tiek šou ir kartu draugiškai pagąsdinti varžovus – parodyti, kad šį kartą teks varžytis su žmogumi, kuris savo titulą atiduoti taip lengvai neketina. Medalius užsidėjau labiau dėl smagumo ir visos turnyro atmosferos. Aplinkinių reakcijų tuo metu labai nestebėjau, bet neabejoju, kad nuomonių buvo įvairių – vieniems turbūt buvo juokinga, o kitiems gal kaip tik atsirado dar daugiau noro mane aplenksti.

Šeima – didžiausia Kęstučio gyvenimo vertybė

geriau. Nemėgstu stovėti vietoje – visada norisi išbandyti kažką naujo, judėti pirmyn ir pažiūrėti, kiek galiu pasiekti. Verslė turbūt esu toks pats: būna ir rizikos, ir klaidų, ir ne viskas pavyksta iš pirmo karto, bet svarbiausia nenuleisti rankų. Gal čia ir yra šioks toks panašumas su cibulynės turnyru – jei jau kažko imuosi, einu iki galo ir stengiuosi pasiekti geriausią rezultatą. O šiaip gyvenime stengiuosi į viską žiūrėti paprasčiau, su humoru, nes vien tik rimtai gyventi būtų nuobodu.

Kaip gimė mintis imtis verslo, kaip nuo pirmosios idėjos užaugote iki dabartinės „313 Group“ veiklos ir ką šiandien jums pačiam reiškia jūsų sukurtas verslas?

Viskas prasidėjo maždaug prieš septynerius metus, kai įsigijau pirmąjį kavos automobiliuką. Nuo jo, galima sakyti, ir prasidėjo aktyvi MB „313 Group“ veikla, kuri per tuos metus išaugo iki trijų maisto vagonėlių. Aišku, šitas kelias nebuvo vien mano – labai didelę dalį to, ką šiandien turime, lėmė žmonės, kurie buvo ir yra šalia manęs. Be jų tikrai nebūtume ten, kur esame dabar.

Į „313 Group“ esu sudėjęs labai daug savęs. Nuo pat pradžių pats dalyvavau praktiškai visuose verslo etapuose – nuo kasdienių darbų iki sprendimų, kaip ir kur judėti toliau. Buvo visko – gerų sprendimų, klaidų, sunkių laikotarpių, bet visa tai ir augino tiek mane, tiek patį verslą. Todėl šiandien „313 Group“ man reiškia gerokai daugiau nei tiesiog darbą ar verslą. Tai yra dalis mano gyvenimo ir rezultatas to, ką kartu su šalia esančiais žmonėmis kūrėme visus šiuos metus.

Esate telšiškis, tačiau verslui šiandien galima rinktis bet kurią Lietuvos ar pasaulio vietą. Kodėl nusprendėte kurti ir auginti verslą būtent Telšiuose? Ką šis miestas jums duoda ir ko galbūt neduotų didesnis miestas?

Per gyvenimą teko nemažai keliauti ir aplankyti įvairių šalių bei miestų, tačiau Telšių į nieką nekeisčiau. Čia gimiau, užaugau, čia susiformavau kaip žmogus, todėl natūralu, kad būtent su šiuo miestu labiausiai sieju ir savo gyvenimą, ir verslą. Čia yra šeima, draugai, daug pažįstamų žmonių ir bendruomenė, kurioje jautiesi savas. Man patinka ir pats gyvenimo tempas Telšiuose.

Miestas nėra didelis, nereikia valandų praleisti spūstyse, viskas arti, o kartu čia tikrai netrūksta galimybių kurti ir dirbti. Šiais laikais verslui nebūtina būti Vilniuje ar kitame didmiestyje – technologijos, susisiektis ir socialiniai tinklai leidžia pasiekti klientus praktiškai iš bet kurios Lietuvos vietos.

Manau, mažesnis miestas verslui turi ir savų privalumų – žmonės vieni kitus pažįsta, sklinda greitai rekomendacijos, todėl labai svarbu užsitarnauti gerą vardą. Jeigu žmonėms patinka tai, ką darai, jie sugrįžta ir rekomenduoja tavę kitiems.

Aišku, didmiestis galėtų pasiūlyti didesnę rinką ir žmonių srautą, tačiau vien dėl to atsisakyti Telšių tikrai nenorėčiau.

Man svarbu ne tik kur galima daugiau uždirbti, bet ir kur gera gyventi. O man gera gyventi ir kurti būtent čia.

Ko gyvenime dabar labiausiai norisi – dar vieno titulo, naujų verslo iššūkių ar tiesiog daugiau laiko sau?

Gyvenimas tikrai nesisuka vien apie titulus ar didelius verslo iššūkius. Šiuo metu jaučiuosi labai laimingas – turiu galimybę daugiau laiko skirti sau ir svarbiausia, savo šeimai. Turiu nuostabią šeimą, todėl šiandien labiausiai norisi ne dar vieno titulo, o tiesiog matyti savo artimus žmones sveikus ir laimingus.

Be to, mūsų šeimoje dabar ypatingas metas – neseniai gimė antroji dukrytė, tad natūralu, kad šiuo metu didžioji dalis minčių sukasi būtent apie šeimą.

Verslo planų ir naujų iššūkių dar tikrai bus, titulų galbūt taip pat, bet dabar norisi tiesiog mėgautis šiuo gyvenimo etapu ir nepraleisti tų akimirkų, kurių vėliau nebesugrąžinsi.

Po trijų pergalių jau galima sakyti, kad esate savotiškas Telšių cibulynės ambasadorius. Jeigu pas jus į miestą atvyktų žmogus, kuris niekada nėra buvęs Telšiuose, ką jam pirmiausiai parodytumėte ir kuo bandytumėte įtikinti, kad čia verta sugrįžti?

Na, kaip „cibulynės ambasadorius“, turbūt pirmiausiai vesčiau paragauti cibulynės, bet kaip verslininkas pirmiausiai pakviesčiau užsukti pavalgyti į mūsų „313“ maisto vagonėlį. Jis mums irgi savotiškas kūdikis – netrukus bus dveji metai nuo tada, kai pradėjome.

O jeigu rimčiau, Telšius parodyčiau ne per vieną konkrečią vietą. Pirmiausiai pasivaikščiotume po senamiestį, užsuktume prie Telšių katedros, nusileistume prie Masčio ežero ir jo pakrantės.

Norint geriau pajusti Žemaitiją, verta pamatyti ir Žemaičių kaimo muziejų – tai vietos, kurios labai gerai parodo mūsų krašto charakterį ir istoriją.

Bet man atrodo, kad Telšių stiprybė nėra vien lankytinos vietos. Didžiausias miesto žavesys yra jo žmonės, žemaitiškas charakteris ir tas jausmas, kad čia viskas sava. Telšiai nėra didmiestis, kuriame per vieną dieną turi spėti aplankyti dešimt objektų. Čia galima ramiai pasivaikščioti, skaniai pavalgyti, pabūti prie ežero, pabendrauti su žmonėmis ir tiesiog gerai praleisti laiką. Turbūt tuo ir bandyčiau įtikinti žmogų sugrįžti – Telšius galima parodyti per dieną, bet norint juos iš tikrųjų pajusti, vienos dienos neužtenka.

O jeigu ir to neužtektų – pasakyčiau, kad reikia grįžti per kitą „Cėbolinės jiedėma tornirė“? Gal kitą kartą jau ne tik

žiūrėti, bet ir pabandyti atimti iš manęs titulą.

O pats, Kęstuti, ką Jums reiškia Telšiai? Dėl ko mylite juos?

Telšiai man pirmiausiai yra namai. Myliu Telšius ne todėl, kad čia viskas tobula. Myliu todėl, kad čia yra mano vieta. Čia yra mano šaknys, mano žmonės ir gyvenimas, kurį pats susikūriau. Gali aplankyti daugybę gražių pasaulio vietų, bet namais vadini tik vieną. Man tie namai yra Telšiai.

Ir paskutinis: ar kitais metais vėl lipsit ant scenos ginti cibulynės čempiono titulo?

Po trečios pergalės sakyti, kad kitais metais neisiu, turbūt jau būtų negražu. Jeigu sveikata leis ir čempionatas vyks – būsiu. Juk dabar jau nebegaliu tiesiog ramiai sėdėti tarp žiūrovų, kai yra titulas, kurį reikia ginti.

Aišku, po trijų pergalių iš eilės užduotis kasmet darosi vis sunkesnė – norinčių pagaliau mane aplenksti turbūt tik daugės. Bet nuo to tik įdomiau. Tai jeigu kas nors jau galvoja apie kitus metus – turi visus metus pasiruošti. Aš, kaip ir iki šiol, greičiausiai nesitreniruosiu.

O marškinėlius, panašu, kitais metais teks atsinaujinti – jau su užrašu „3 x cibulynės čempionas“. O kas bus po turnyro – tegul sprendžia cibulynė ir varžovai.

Dėkojame Jums už pokalbį!

Leidėjas – Žemaitijos turizmo informacijos centras
Turgaus a. 21, LT-87122, Telšiai
El. paštas turizmocentras@telsiai.lt
visit.telsiai.lt
+370 618 63448
Leidžiamas 1 kartą per ketvirtį
Tiražas – 8000 egz.
Spausdino „Vakarų spaustuvė“

ŽEMAITIJOS TURIZMO
INFORMACIJOS CENTRAS

K. Gedvilas džiaugiasi savo verslą galėdamas kurti Telšiuose

„Cėbolinės jiedėma tornirė“ matome labai azartišką, žaismingą ir konkurencingą Kęstutį. O koks žmogus esate gyvenime ir versle?

Manau, kad gyvenime nuo to Kęstučio, kurį matote turnyre, labai nesiskiriu. Esu azartiškas, mėgstu iššūkius ir jeigu kažko imuosi, stengiuosi padaryti kuo

**EKSKURSIJOS,
PRAMOGOS IR
EDUKACIJOS**

galima užsisakyti:

- Individualias ekskursijas
- Ekskursijas grupėms po miestą
- Ekskursijas muziejuose
- Žemaitiškų patiekalų degustacijas
- Pasipilaukiojimą po Masčio ežerą
- Sūrio „Džiugas“ degustacijas

LAUKIAME JŪSŲ!

Žemaitijos turizmo informacijos centras | Žemaitijos TIC | Tel. +370 618 63448

MĖGAUKIS
TELŠIAIS!